

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5711/2025
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца мал. АА из ..., чији је законски заступник отац ББ, мал. ВВ из ..., чији је законски заступник отац ГГ, мал. ДД, мал. ЂЂ, обоје из ..., чији је законски заступник мајка ЕЕ, мал. ЖЖ и мал. ЗЗ, обоје из ..., чији је законски заступник отац ИИ, а које све заступа пуномоћник Сара Владисављевић, адвокат из ..., против туженог Града Сомбора, кога заступа правобранилаштво Града Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2156/24 од 04.09.2024. године, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2156/24 од 04.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2156/24 од 04.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 882/21 од 22.02.2024. године, ставом првим изреке, тужбени захтев малолетних тужилаца усвојен је, па је ставом другим изреке обавезан тужени да исплати, и то: мал. АА, износ од укупно 550.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара, мал. ВВ, износ од укупно 400.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, мал. ДД, износ од укупно 400.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, мал. ЂЂ, износ од укупно 300.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, мал. ЖЖ, износ од укупно 400.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, мал. ЗЗ, износ од укупно 300.000,00 динара, и то на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара

и на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од укупно 1.134.725,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2156/24 од 04.09.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужилаца за накнаду нематеријалне штете због штетног догађаја од 12.07.2020. године када је дошло до пуцања носећег стуба на рингишпили и повређивања тужилаца, одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену постојања одговорности туженог због неправилног и незаконитог рада органа, применом правила из члана 172. ЗОО. Због тога, приликом одлучивања није била од значаја чињеница да је власник рингишпила треће лице а не тужени, пошто одговорност туженог није заснована на правилима о објективној одговорности из члана 173. ЗОО. Како је питање примене правила о одговорности правног лица за штету коју прозрокује његов орган довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним спровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, из којих разлога је за оцену дозвољености

ревизије меродавна вредност предмета спора побијаног дела у односу на захтев сваког тужиоца понаособ.

Тужба у овој парници поднета је 04.09.2024. године, а вредност предмета спора највишег појединачног захтева који ревизијом тужени побија, износи 550.000 динара и не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић